

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2227	Κυριακὴ Γ' Λουκᾶ (Λουκ. 7,11-16) 6 Ὀκτωβρίου 2019 πρωὶ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ὁ θάνατος

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμον βιβλίον ἀνώτερον ἀπὸ τὸ **Εὐαγγέλιο**. Νὰ μὴν τ' ἀκοῦμε μόνο τὴν Κυριακὴ· νὰ ὑπάρχη καὶ στὸ σπίτι, κάθε μέρα ὁ πατέρας νὰ διαβάξῃ ἓνα κομμάτι, νὰ τ' ἀκοῦνε ἡ γυναίκα καὶ τὰ παιδιά. Ὅπου ὑπάρχει τὸ Εὐαγγέλιο, ἐκεῖ διάβολος δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ.

***

● Τὸ εὐαγγέλιο λοιπὸν σήμερα μᾶς ὁμιλεῖ γιὰ κάτι ποῦ οἱ ἄνθρωποι ἀποφεύγουμε νὰ μιλήσουμε. Ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε τὴ γλῶσσα κ' οἱ ἄνθρωποι μιᾶνε ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ. Μιᾶνε στὸ σπίτι, στὸ καφενεῖο, στὸ δρόμο, στὰ σχολεῖα, στὰ πανεπιστήμια... Γιὰ τί μιᾶνε; Γιὰ λεφτά, ἐπιστήμες, γνῶσι καὶ γράμματα· γιὰ γάμους, συνοικέσια, διαζύγια· γιὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου, πολιτικὴ, ποδόσφαιρο - μπάλλα... Γιὰ ὅλα μιᾶνε, καὶ μόνο γιὰ ἓνα δὲν τολμοῦν νὰ μιλήσουν. Ποιὸ εἶν' αὐτό, ποῦ ὁ ἄνθρωπος ὁ τόσο φλύαρος δὲν τολμᾷ νὰ τὸ φέρῃ στὸ λόγο του; Εἶνε κάτι ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ βέβαιο. Ποιὸ δηλαδὴ· ὅτι ὅλοι ἐμεῖς θὰ ἔρθῃ μιὰ ὥρα ποῦ **θὰ πεθάνουμε**· εἶνε ὁ θάνατος!

Γιὰ τὸ θάνατο δὲν μιλάει κανεὶς λοιπὸν. Ἀποφεύγουν. Στὶς σύγχρονες πολιτείες, ποῦ ὑπάρχουν γραφεῖα κηδεῖων, ἐπιβλήθηκε πλέον νὰ μὴν τὰ λένε «γραφεῖα κηδεῖων», ἀλλὰ νὰ τὰ λένε **«γραφεῖα τελετῶν»**, γιὰ νὰ μὴν ταραζώνται οἱ ἄνθρωποι μὲ τὴν ἐνθύμησι τοῦ θανάτου. Ἐπίσης, ἐνῶ παλαιότερα τὸ νεκρὸ τὸν εἶχαν ἀσκέπαστο, ὥστε νὰ τὸν βλέπουμε καὶ νὰ λέμε **«Ματαιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης»** (Ἐκκλ. 1,2· 12,8), **τώρα τὸν σκεπάζουν** νὰ μὴν τὸν βλέπουν καὶ λυποῦνται. Ἐπίσης, ἐνῶ ἄλλοτε τὰ φέρετρα τὰ ἔβγαζαν ἔξω ἀπὸ τὰ καταστήματα τῶν γραφείων, τώρα τὰ κρύβουν μέσα. Ἀποφεύγουν ὅ,τι θυμίζει θάνατο. Πολλοὶ ἐπίσης –δὲν ξέρω ἂν τὸ κάνετε κ' ἐσεῖς–, ἅμα ἀκούσουν τὴ λέξι θάνατος, λένε «Χτύπα ξύλο», νομίζοντας πὼς ἔτσι φεύγει τάχα ὁ θάνατος.

Ὅλα αὐτὰ συμβαίνουν γιὰ τὸν θάνατο προ-

καλεῖ δυσφορία, φόβο καὶ τρόμο. Γιατί ἄραγε; Διότι ὁ θάνατος εἶνε κάτι ἀντίθετο μὲ τὴ φύσι μας. **Ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε νὰ 'νε ἀθάνατος**, ὅπως καὶ οἱ ἄγγελοι, νὰ μὴν πεθάνῃ ποτέ. Δυστυχῶς **ὁμως ἡμάρτησε**. Καὶ ὅπως ὅταν στὸ μῆλο μπῆ σκουλήκι τὸ μῆλο σαπίζει καὶ κοντὰ σ' αὐτὸ σαπίζουν καὶ τ' ἄλλα μῆλα ποῦ 'νε στὸ καλάθι, ἔτσι ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ μπῆκε ἡ ἁμαρτία στὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐᾶ ἄλλαξε ἡ φύσι τοῦ ἀνθρώπου· **ἡ ἁμαρτία ἔφθειρε** τὴν σωματικὴ καὶ πνευματικὴ καὶ διανοητικὴ ἰκανότητές του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ εἰσέλθῃ **ἡ ἀσθένεια** καὶ τελικὰ νὰ ἔλθῃ **ὁ θάνατος**. **«Τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος»** (Ρωμ. 6,23)· ἡ ἁμαρτία προκάλεσε τὴν ἀσθένεια, τὴ φθορὰ καὶ τὸ θάνατο.

Ἀπὸ τότε ὁ θάνατος ἔγινε **κυρίαρχος βασιλιᾶς** τοῦ κόσμου, ὁ **χάρος** ποῦ λένε. Ἐνσκήπτει παντοῦ, σὲ ὅποιαδήποτε ὥρα καὶ σὲ ὅποιονδήποτε ἄνθρωπο. Ἀρπάζει τὸν ἀσπρομάλλη γέρο ἀλλὰ καὶ τὸ χαριτωμένο παιδάκι ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας, τὸν φτωχὸ ἀλλὰ καὶ τὸν πλούσιο, τὸν ἀγράμματο ποῦ δὲν ξέρει νὰ βάλῃ τὴν ὑπογραφή του, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπιστήμονα ποῦ στέλνει πυραύλους καὶ διαστημόπλοια σὲ ἄλλους πλανῆτες, τὸν στρατιώτη ἀλλὰ καὶ τὸ στρατηγὸ καὶ τὸ βασιλιᾶ. Ὑπῆρχε ἄλλος πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τὸν Μέγα Ἀλέξανδρο, ποῦ ἔφτασε τόσο μακριά; καὶ ὁμως ἦρθε στιγμὴ ποῦ πέθανε κι αὐτός· καὶ ἐκεῖνον ποῦ δὲν τὸν χωροῦσε ὁ κόσμος, τὸν χώρεσε ἓνας λάκκος δυὸ μέτρα· ἐκεῖ μέσα μπῆκε. **«Ματαιότης ματαιοτήτων τὰ πάντα ματαιότης»**.

Ὁ θάνατος, ὅπως εἶπαμε, προκαλεῖ **ἀνησυχία**. Καὶ ὅπως ὅταν φυσᾷ ἄνεμος στὸ δάσος σείονται ὅλα τὰ φύλλα, ἔτσι καὶ ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου ταραζεῖ ὅλο τὸν κόσμον. Ὁ θάνατος δημιουργεῖ **φόβο καὶ τρόμο**. Γι' αὐτό, ὅταν κάποιος πεθάνῃ, κοιτάζουν νὰ τὸν θάψουν ἄρον - ἄρον, τὸ συντομώτερο, ἐνῶ παλαιότερα τὸν κρατοῦσαν. Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς λέει· Τὸ νεκρὸ **«νὰ μὴ τὸν θάπτετε, ἀλλὰ νὰ τὸν φυ-**

λάττετε είκοσιτέσσαρες ώρες· και να μαζεύεσθε όλιοι, μικροί και μεγάλοι, και να τον στοχάζεσθε καλά, διότι καλύτερος διδάσκαλος δεν εΐνε άλλος από τον θάνατον» (ήμέτ. έργ. σσ. 120-121).

Κάποιοι, από άγωνία για τους κεκοιμημένους, κάνουν τή μεγάλη άμαρτία να καταφεύγουν στον δαίμονα, πηγαίνουν δηλαδή σε **μέντιουμ**, στους πνευματιστάς· και τους πληρώνουν άδρά, για να μάθουν «ειδήσεις» για εκείνους που έχουν περάσει τή γέφυρα του θανάτου. Προσοχή, ό διάβολος έξαπατά και παραπλανά!

● Άλλα σήμερα τί μās λέει τó ευαγγέλιο για τó θάνατο; Μία μεγάλη ευχάριστη είδησι· ότι **κάποιος νίκησε τó χάρο**. Ποιός εΐν' αυτός; Ένας, κανείς άλλος· οΰτε πλούσιος, οΰτε βασιλιάς, οΰτε σοφός. Προσπαθει ή έπιστήμη να νικήση τó θάνατο· αδύνατον. Μόνο **ό Χριστός** πάλεψε μαζί του και τόν νίκησε. **Πολλές φορές** τόν νίκησε, όπως βλέπουμε στο Ευαγγέλιο.

✓ Μία φορά ήταν όταν πήγε στο σπίτι ένός άρχοντα και βρήκε τó **κορίτσι** του πεθαμένο. Και όπως ή μάνα ξυπνάει τó παιδί, έτσι ό Κύριος άνέστησε τó κορίτσι. «*Η παις, έγείρου*», τής είπε, και ή νεκρή άναστήθηκε (Λουκ. 8,54).

✓ Η δεύτερη φορά εΐνε αυτή που περιγράφει σήμερα τó ευαγγέλιο, που ό Χριστός άνέστησε τó **γυιό** μιās χήρας γυναίκας στην πόλι Ναΐν. Καθώς πλησίαζε εκεί, άκουσε θρήνο και κοπετό· γινόταν κηδεία. Πίσω άπ' τó νεκρό έκλαιγε ή μάνα γοερά, και κόσμος πολυς άκολουθοΰσε. Ό Χριστός σταμάτησε, πλησίασε στο φέρετρο και λέει στη γυναίκα· Μην κλαΐς. Έπειτα με ένα λόγο, «*Νεανίσκε, σοι λέγω, έγέρθητι*» (Λουκ. 7,14) —άς μην πιστεύουν οί άπιστοι, δικαίωμά τους, έμεις πιστεύουμε—, άμέσως τó παιδί, λές και τó πέρασε ήλεκτρικό ρεύμα, ζωντάνεψε και ανακάθησε μέσα στην κάσση. Και είδαν τó θαΰμα όχι ένας και δυο άλλα πληθος κόσμου, που πίστεψαν και δόξαζαν τó Θεό.

✓ Τó τρίτο θαΰμα έγινε πριν τήν ήμέρα των Βαΐων. Ό Χριστός πήγε στο νεκροταφείο, όπου ήταν θαμμένος ένας φίλος του πρό τεσσάρων ήμερών. Προσευχήθηκε και φώναξε δυνατά «*Λάζαρε, δεΰρο έξω*» (ΐω. 11,43)· κι ό Λάζαρος άναστήθηκε και βγήκε από τó μνήμα.

✓ Άλλα και τή Μεγάλη Παρασκευή, ένω ό Χριστός ήταν στο σταυρό κι ό ήλιος σκοτίστηκε και ή γή σειστήκε, όταν είπε τó «*Τετέλεσται*» (ΐω. 19,30), τά μνήματα άνοιξαν, βγήκαν νεκροί και παρουσιάστηκαν σε πολλούς (βλ. Ματθ. 27,52-53).

✓ Άλλα τó άκόμη πιό μεγάλο, που μās πείθει πλέον έκατό τοΐς έκατό ότι υπάρχει άνάστασις, ποιό εΐνε; Εΐνε αυτό που έορτάζουμε κάθε Κυριακή· ότι **ό Χριστός άναστήθηκε ό ίδιος**,

με σφραγισμένο τόν τάφο άναστήθηκε, βγήκε από τó μνήμα και έμφανίστηκε στους μαθητάς.

Άφού λοιπόν ό Χριστός άναστήθηκε, όσοι πιστεύουν σ' αυτόν μην κλαΐνε τούς νεκρούς άπαρηγόρητα, μη πενθοΰν χωρίς έλπίδα. Σε κάποια μέρη έχουν τήν κακή συνήθεια, στο πένθος να μην πατάνε στην έκκλησία, λές και ό ναός εΐνε τόπος διασκεδάσεως. Η Έκκλησία εΐνε ή μάνα που παρηγορει· τότε ακριβώς, τόν καιρό του πένθους, έχεις ανάγκη να 'σαι κοντά της. **Σατανικά έθιμα** αυτά, με τά όποια ό πονηρός ξεκόβει τούς ανθρώπους από τó Θεό.

● **Τί εΐνε**, αγαπητοί μου, **ό θάνατος**; Ό άγιος Κοσμάς ό Αϊτωλός λέει· «*Όταν κοιμώμεθα δεν εΐμεθα ώσαν άποθαμένοι; Ό ύπνος τί εΐνε; Μικρός θάνατος, και ό θάνατος μεγάλος ύπνος*» (ήμέτ. έργ. σ. 176). Η μάνα όταν βλέπη τó παιδάκι να κοιμάται δεν κλαΐει· ξέρει ότι αναπαύεται και τó πρωί θ' άνοιξη τά ματάκια του. Έτσι και ό θάνατος· ένας ύπνος εΐνε, και κάθε ξύπνημα μία άνάστασις. Ό άνθρωπος δεν εΐνε σαν τά ζώα· έχει μεγαλειό, πλάστηκε για τήν αιωνιότητα, δεν τελειώνει με τó φτυάρι του νεκροθάφτη.

Τί άλλο εΐνε ό θάνατος; Μία **άλλαγή κατοικίας**. Φεύγεις από ένα σπίτι παλιό και πηγαίνεις σε ένα καινούργιο· φεύγουμε από τήν καλύβα αυτής τής γής, για να πάμε στα παλάτια του οΰρανοΰ· αυτό πιστεύουμε. Όπως όταν κάποιος φεύγη στο έξωτερικό ξέρετε ότι ζη εκεί, και αν μάλιστα μάθετε ότι περνάει καλά χείρεστε, έτσι και έδω. Όσο εΐστε βέβαιοι ότι υπάρχει Άμερική, τόσο να εΐστε βέβαιοι ότι υπάρχει ό άλλος κόσμος. Ναί!

Έχουμε καμμία άπόδειξι; Κάθε βήμα και άπόδειξι. Εΐνε Όκτώβριος και βλέπω τά χωράφια σπαρμένα. Ό γεωργός θάβει τó **σπόρο** στη γή να σαπίση, και από τόν σάπιο σπόρο βγαίνει κατόπιν ένα ώραίο στάχυ ή λουλούδι ή δέντρο. Έτσι κ' έμεις, λέει ό άπόστολος Παΰλος, με τήν ταφή σαπίζουμε μέσ' στη γή σαν τόν σπόρο, και με τήν άνάστασι θα βγή κατόπιν ό καινούργιος άνθρωπος (βλ. Α' Κορ. 15,37-38). Αυτή εΐνε ή πίστι μας. «*Προσδοκώ άνάστασιν νεκρών*» (Σύμβ. πίστ. 11). Έτσι ζοΰσαν οί παλαιότεροι και γι' αυτό εΰχονταν μεταξύ τους «**Καλή ψυχή!**».

***

Τό πρακτικό δίδαγμα ποιό εΐνε, άδελφοί μου; Δεν ξέρουμε πότε θα πεθάνουμε, άγνωστη ή ώρα. **Να εΐμαστε λοιπόν έτοιμοι. Τά εισιτήριά σας, τά εισιτήριά μας!** Τό δε εισιτήριο γράφει· πίστις, μετάνοια, άγάπη, έργα καλά. Κι όταν έρθη ή ώρα, να ποΰμε κ' έμεις «*Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης έν τή βασιλεία σου*» (Λουκ. 23,42).

(†) **έπίσκοπος Αύγουστίνος**